

σύνεργα τῆς δοξομανίας του, θέλει αποβάλει μὲ ἀγανάκτησι τὴν περι Σολωμοῦ ἄδικην ἐπίκρισι, τὴν ὁποῖαν ἐπρόφερε δ' αὐθαδῆς καὶ αὐτοκάλεστος τῆς κοινῆς γνώμης ἐρμηνευτῆς, καὶ θέλει ἐκτιμήσῃ πρεπόντως ὅ,τι μᾶς ἀπόμεινε τῆς διανοητικῆς κληρονομίας τοῦ αἰοιδίμου, ἔχοντας πρὸ ὀφθαλμῶν ὅτι ὁ ἔξοχος ἐκεῖνος νοῦς ἐφάνη εἰς ἐποχὴν, εἰς τὴν ὁποῖαν αὐτὸ ἔδαφος πρὸς οἰκοδόμησην τοῦ ναοῦ» δὲνεῖναι, ὅπως τὸ παρασταίνει ὁ Ἐπίκριτῆς, «λεῖον καὶ ὀμαλόν»· καὶ ὅτι ὅλοι οἱ βάρβαροι φραγαμοὶ δὲν ἔπесαν ἀκῆμα, τὸ ἀποδείχνει τρανώτατα μὲ τὰ σύνθεματά του ὁ κληρονόμος αὐτὸς τοῦ βυζαντινοῦ τύφου καὶ τῆς σοφιστικῆς ἀλαζονείας.

εἰάγει, Κύριος οἶδε πῶς, ἀπὸ ἑνα ἀνέκδοτο συναξάρι τοῦ ἁγίου Ἀνστασίου καὶ ἀπὸ ἑναν λόγῳ τοῦ Μηνιάτη, ὅτι ακαθῶς ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία διπλοῦν ἔχει ἔνδυμα, τὸ ἰδανικόν, δηλ. καὶ τὸ μερικόν, τούτῃσι τὸ Ἑλληνικόν· εἴτω, τὸ πανάκραντον καὶ ὑπερευλογημένον τοῦτο πλάσμα (ἡ Θεοτόκος), τὸ ἐντελέστερον ὄσων ἐξῆλθον ἐκ χειρὸς Θεοῦ, ἀντεπροσώπευσεν ἐν ταῖς οὐρανίαις σκηναῖς δύο τινὰς πνευματικὰς ἐντελείας, τὴν τῆς πανανθρώπου Ἀτομικότητος, καὶ τὴν τῆς μερικῆς προσέτι τοῦ γένους ἡμῶν.—Τουτοτοτρόπως ἡ Αἰεπάρθενος Μαρία ἀνεκρηύθη ἐκτοτε προστάτις, καὶ μεστρία καὶ ἀντιπρόσωπος τοῦ Παναλληνίου πρὸς τὸν φιλόνηρον Θεόν, ἀρωγὸς ἐπουράνιος τῆς σωτηρίας τῆς δόξης καὶ τῆς ἐλευθερίας του.» ("Ἄσματα Δημοτικὰ τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ σελ. 166.)· καὶ πάλιν ὅταν προφητικῶς ἐκφωνεῖ ἁγία Ἐκκλησία κοσμοσωτήριος Ἑλλάδος καὶ Χριστιανισμοῦ, Θεοκτέλεστος συζυγία, τὸ μέλλον ἀμφοτέρων εἰς τοὺς αἰῶνας ἐκασφαλίζουσα! Ἡ μὲν Ἑλλὰς παρέχει ἐπ' ἀγαθῶν τῆς οἰκουμένης τῶ Χριστιανισμῷ παιδείαν, γλώσσαν, εὐφραν, καρτερίαν ἀκλόνητον εἰς βασανιστήρια· προσφέρει θυσίαν αἱματηράν τε καὶ ἀνάμακτον· ὁ δὲ Σωτὴρ τοῦ Κόσμου τίθειν εἰς τὸν δάκτυλον τῆς μνηστῆς τὸν ἀρραβῶνα τῆς σωτηρίας» (Βυζαντινὰ Μελέται σελ. 43.), τί ἄλλο κάνει παρὰ νὰ ναναρίῃ τὸ ἔθνος μὲ βλάσφημα παραμύθια;

Μ' ὅλον ὅτι ὁ ἀνθρώπινος νοῦς χάνεται εἰς τὴν ἀγενναίαν Ἐμπεριεπινόσησιν (*) τοῦ θεοσφου ἱστορικοῦ, ὅμως ὁ σπόρος ἄρχισι νὰ καρποφορήσῃ· Εἰς ἑνα ποίημα τοῦ ἑφεινοῦ ποητικοῦ διαγωνισμοῦ εἶδαμα τὴν Ἑλλάδα συγκαθησμένην μὲ τὸν ἦψιστον εἰς τὴ στιγμὴ τῆς δημιουργίας.

(*) Μὲ τὴν τριάδα αὐτὴν τῶν προδύσεων ἐχαρακτήρισε ὁ Κ. Ζ. τὸν ὄμνηρο.—

